

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχοῦν εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :  
 Ἑτησίαν . . . . . δρ. 7.— Ἑτησίαν φρ. χρ. 8.—  
 Ἐξάμηνος . . . . . 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50  
 Τριμηνος . . . . . 2.15 Τριμηνος φρ. χρ. 2.40  
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστὸν λεπτ. 30 [φρ. 0.30].  
 Τῆς Β' Περιόδου, λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιδοῦ, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰανουαρίου 1903

Ἔτος 27ον.—Ἀριθ. 9

## Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΜΕ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Ἔως τὴν ἐποχὴν τῶν Χριστουγέννων, ὁ κ. καὶ ἡ κυρία Μάρσαλ σπανιώτατα ἐβγαίναν τὸ βράδυ, διότι ἦτο τόση οὐβίχλη ὥστε ἐδίταζαν νὰ δεχθοῦν προσκλήσεις εἰς μακρυνὰς συνοικίας. Μετὰ τὰ Χριστουγεννα ὁμοῦς ὁ καιρὸς ἔγινε θερμότερος ἢ το λασπη, ἀλλὰ οὐ καὶ οὐβίχλη. Δι' αὐτὸ, τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἐπῆγαν εἰς τὴν συνοικίαν Κένσιγκτων, εἰς μίαν φιλικὴν οἰκογένειαν, μετὰ τὴν ὁποίαν εἶχαν δώσῃ πρὸ πολλοῦ τὸν λόγον τῶν νὰ συμφάγουν καὶ νὰ περάσουν τὴν βραδυὰ τῶν. Αὐτὸ ἐκακοφάνη κάπως εἰς τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα εἶχαν κάμη τὴν σκέψιν ὅτι καθῆκον τῶν γονέων τῶν ἦτο νὰ μένουν εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ διασκεδάσουν τὰ παιδιὰ τῶν, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους. Εἶδαν λοιπὸν τὴν ἀναχώρησίν τῶν μετὰ κατεβασμένα ὅπως δὴ ποτε μούτρα.

— Ἄχ! θὰ εἶνε πολὺ ὠραῖο πρᾶγμα νὰ πηγαίῃ μιά νέα στὰς ἐπισκέψεις μετὰ τῶν κομψὰ φορέματα! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ Ἐβελίνα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, ἔπου, κατὰ τὸ σῆμα, ἐκάθητο κ' ἐπλεκεν ἡ μὴς Δάλυ.

— Ἐβελίνα, τὸ ξέρεις πῶς εἶσαι πολὺ φαντασμένη; εἶπεν ἡ Δωροθέα. Καταντῆς γελοία ἐπὶ τέλους μετὰ τὴν ματαιοδοξίαν σου!

— Καὶ ἡ μαμμὰ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ εἰς αὐτὸ! παρετήρησεν ἡ Μαρριωρή.

— Τὸ ξέρω, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἔπρεπε ὁμοῦς νὰ τῆς κόβῃ καλλίτερα τὸ μυαλό τῆς, — τῆς ἀδελφῆς μας.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μού τὸ πῆτες ἐσεῖς τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει! ἀπήντησεν ἀπαθέστατα ἡ Ἐβελίνα, καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε μετὰ συλλογισμένον ὕφος: — Δὲν πιστεύω νὰ μου πηγαίουν τὰ

σταχτιὰ μεταξυτὰ, ὅπως τῆς πηγαίουν, ἐκεῖνης! . . .

Ὁ φιλικὸς, τὸν ὁποῖον ἦτο ἑτοιμὴ νὰ ἐκφωνήσῃ ἡ Δωροθέα, ἐκόπη στὴν μέσην μετὰ τὸ ἀγγελμα ὅτι τὸ δεῖπνον ἦτο ἑτοιμὸν. Ἐπῆγαν εἰς τὴν τραπεζαρίαν τὰ κορίτσια καὶ ἐκεῖ εἶδαν ὅτι ἡ κυρία Μάρσαλ εἶχε προμηθευθῆ διάφορα γλυκίσματα διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὰ κορίτσια, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ κουτάκια μετὰ μπισκότα καὶ καραμέλες ἐπειδὴ δὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ κουτάκια ἦσαν μετὰ μους-κὴς μέσα, μετ' ὀλίγον ἔγινε μεγάλη βοή καὶ φασαρία μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

— Ἄ! ἀπόψε, ἐνοῶ νὰ μένω ζυπη-



Ἐκαμάτο ἡ Ἐβελίνα ὑπνευ βαθύν. (Σελ. 66, στῆλ. 6').

τῆ ὄλην τὴν νύκτα, εἶπεν ἡ Ἐλεονώρα, ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, ἔπου κατὰ προτίμησιν ἐμαζεύοντο αἱ ἑπτὰ ἀδελφαί, ἀμὰ ἦσαν μόναι.

— Κ' ἐγὼ! κ' ἐγὼ! ἐφώνασαν αἱ ἄλλαι.

— Θὰ μέινετε καὶ σεῖς, μὴς Δάλυ; ἠρώτησεν ἡ Μαρριωρή.

— Ναί, ἀγαπητῆ μου, ἐννοεῖται... ἄν το ἐπιθυμῆτε, — ἀπήντησεν ἡ μὴς Δάλυ,

ἢ ὁποῖα κατὰ κανὸνα ἀπεσύρετο εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κ' ἐκοιμάτο ἀπὸ τὰς ἐννάμιση.

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε ἀργὰ χωρὶς τὴν κυρίαν Μάρσαλ, διότι τῶρα πλέον τὰ κορίτσια, χωρὶς νὰ το σκεφθοῦν καὶ χωρὶς νὰ το καταλάβουν, ἐξηρτῶντο ἀπὸ αὐτὴν ὅσον ἀφορᾷ τὰ πράγματα τῶν καὶ τὴν διασκέδασίν τῶν. Ἐἶχε τῶσας ἰδέας αὐτὴ καὶ ἔλεγε τῶσα ἀστεῖα, καὶ ἤξευρε τῶσων διασκεδαστικῶν παιγνιδίων γιὰ κορίτσια! Καὶ ἡ Δωροθέα ἀκούμῃ, μ' ὄλην τὴν ἀκαταδεξίαν τῆς, ἦτο πραγματικῶς εὐχαριστημένη ὅσους ἡ μητέρα τῶν ἐπαίξε μαζί τῶν.

Ἐἶχαν ἀρχίσῃ νὰ νυστάζουν κατὰ τὰς δέκα καὶ μισή, ὅταν ἡ Οὐίλμφρεδ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ φωλιασμένη στὴν ποδιά τῆς δασκάλως τῆς, ἢ δὲ Ἐλεονώρα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκαμναν ἄγρια χασμουρητὰ, ἢ μὴς Δάλυ ἐπρότεινε νὰ διαλυθῇ ἡ συντροφία.

Τὰ κορίτσια ἀντέτειναν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τὰ μικρότερα καὶ ἡ δασκάλισσα ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Αἱ μεγάλαὶ δὲν ἤθελαν, καὶ ἔλεγον ὅτι διασκεδάσαν περιφρημα ἔτσι.

— Ἦθελα νὰ ἐπῆγαινα στὴν λειτουργία που θὰ γίνῃ τὰ μεσάνυχτα! εἶπεν ἔξαφνα ἡ Δωροθέα ὅταν ἤκουσε τὴν κωδιανοκρουσίαν τῆς νυκτερινῆς ἀκολουθίας, ἢ ὁποῖα γίνεται ὅταν ἐξημερόνῃ Νέον Ἔτος. — Ποιὰ ἔρχεται μαζί μου;

— Ἐγὼ! εἶπε προθυμοτάτῃ ἡ Μαρριωρή.

— Ἐγὼ ὁμοῦς οὐκ εἶπεν ἡ Ἐβελίνα, κ' ἐκαμνε πῶς ἐτουρτούριζε. Κάμνει πο-

λό κύριος, και φρονώ ότι δεν πρέπει να πηξε μόνες έξω τέτοιαν ώρα. Η μαμμά δεν θα το εύρη σωστό.

— Έγώ είμαι εις θέσιν να γνωρίζω τί είναι σωστό και τί δεν είναι, κυρία μου! απήντησεν η Δωροθέα με υπερήφανον τόνον. Κρόν δεν κάνει... απ' εναντίας είναι σαν καλοκαιρινή βραδυά. Έρχεσαι, Μαριάννα;

Η Μαριάννα δεν ήξευρε τί να κάμη. "Ηθελε και να υπάγη και να μην υπάγη. Έπί τέλους έπήγε κ' έπήρε το καπέλλο της· αλλά, όταν κατέβη κάτω, ήλλαξε πάλιν γνώμη, και είπε ότι θα μείνη στο σπίτι. Δι' αυτό η Δωροθέα και η Μαριωρή έβγῆκαν έξω ολομόναχες...

Όταν ο κ. και η κυρία Μάρσαλ επέστρεψαν εις το σπίτι με ραγδαίαν βροχήν, κατά τας δύο παρά τέταρτον, εύρησαν, ενώ κατέβαιναν από το άμάξι, δύο ανθρώπινα όντα, που έτουρτούριζαν ζωωμένα κάτω από την καμάραν της αυλοθύρας.

— Έπί τέλους ήλθατε! εφώναξε με χαράν το έν από αυτά τα όντα κ' έσηκώθη επάνω.

— Δωροθέα! Μαριωρή! ανέκραξε κατάπληκτος ο κ. Μάρσαλ.

— Σώσε με, Θεέ μου! κορίτσια, τί κάμνεται εδώ τέτοιαν ώρα; εφώναζεν η κυρία Μάρσαλ και εξώρμησεν από το άμάξι, χωρίς να περιμένη την διμπρέλλαν του συζύγου της.

— Άς πάμε μέσα πρώτα! είπεν ο κ. Μάρσαλ, ενώ ήνοιγε την θύραν με το άντικλειδί του.

Έμβῆκαν, και ενώ αυτς εκλείδονε την θύραν, η κυρία Μάρσαλ ώδήγησε τα δύο κορίτσια εις το γραφειον, όπου ήτο φωτιά αναμμένη, και τα έβαλε να βγάλουν τα καπέλλα και τες γιακέτες των.

— Ηού έπήγατε; και γιατί δεν φοράτε ζεστά ρούχα; ήρώτησε.

— Έπήγαμε στην λειτουργίαν του μεσονυχτιου, και ο καιρός ήτο κалδς κ' έκαμνε ζέστη, όταν εβγήκαμε, είπεν η Δωροθέα, ενώ εξέσταινε τα χέρια της.

— Έπήγατε ολομόναχες; ανέκραξεν η κυρία Μάρσαλ, η όποια είχε βγάλη την γούναν της κ' έστέκετο απέναντι εις το τουρτουρίζον ζεύγος των ένόγων με το κομψόν της φορεμα έσπεριδος. — Φράγκ! είπεν, όταν εισήλθεν ο σύζυγός της· έπήγαν ολομόναχες τα μεσάνυχτα εις την εκκλησίαν!

— Δεν το ήξευραν οι όπηρετάς;

— Έτσι εξαφνα το άπεφασισαμεν, αφού επήγαν να κοιμηθούν η Μις Δάλυ κ' οι μικρότερες, απήντησεν η Δωροθέα! Έκτυπούσαμε, έκτυπούσαμε, έκτυπούσαμε το κουδούνι, αλλά κανείς δεν άκουσε να μας άνοιξη.

Η κυρία Μάρσαλ ήτο πολύ σκεπτική.

— Άσχημα, πολύ άσχημα πράγματα είναι αυτά! είπε. Άλλά έχομεν αυριον καιρόν να τα πούμε· τώρα πρέπει να πάσετε γρήγορα στα κρεβάτια σας... έγω θα βράσω λίγο νερό στο καμινέτο μου, να σας κάμω ένα ζεστό με κρασί. Ίσως έτσι αποφύγετε το κρυολόγημα.

Τα κορίτσια εδήλωσαν ότι δεν θέλουν να πιούν τέτοιο πράγμα, και ανέβησαν επάνω πολύ θυμωμένα, διότι εδωσαν αφορμήν δι' επιπλήξεις, και πολύ κρυωμένα και έλσεινά.

Η κυρία Μάρσαλ επήγεν εις το δωμάτιόν της δια να βράση το νερό, αλλά, μόλις ήνοιξε την θύραν, έβαλε τόσον δυνατήν φωνήν, ώστε ο σύζυγός της ανέβη δρομαίως την σκάλαν. Η λάμπα του φωταερίου είχαν όλον το φως της ανεβασμένον, τα καντηλιέρα της τουαλέτης ήσαν όλα αναμμένα. Εις μίαν πολυθρόναν κοντά στη φωτιά, τοποθετημένη ακριβώς απέναντι εις τον μεγάλον καθρέπτην, έκοιμάτο η Έβελίνα ύπνον βαθύν. Είχε φορέση ένα άσπρο μεταξωτό υποκαμισάκι της κυρίας Μάρσαλ, το όποιον είχε διευθετήση εις τρόπον ώστε ν' άφηνη γυμνόν τον λαιμόν και τα μπράτσια της, είχε δε προσθήσει και δαντέλλαν δια να κρύψη τες καρφίτσες και δια να μη φαίνονται οι δίπλας εις το υποκαμισάκι, το όποιον φυσικά ήτο πολύ μεγάλο και πλατύ δια το σώμα της.

Ένα από τα άσπρα καντηλιέρα μισοφόρια της κυρίας Μάρσαλ είχε μεταβληθή προγεύριως εις φοισταν με ούραν δια την Έβελίαν, εις δε τον λαιμόν και τα χέρια της είχε κρεμάση αυτή όσα έχωρυσαν διαμαντικά και στολιδία της μητέρας της. Τα μαλλιά της, έννοείται, ένκυμάτιζαν ξεπλεγα γύρω εις το πρόσωπόν της· το ένα της χέρι ήτο κρεμασμένον εις το πλευρόν της μ' έν βιβλίον άνοικτόν.

— Πώς μ' έκαμε κ' ετρόμαξα! έψιθύρισεν η κυρία Μάρσαλ. Μα τί νόστιμη, τί ωραία που φαίνεται!

— Άρκετά νόστιμη είναι η μαϊμουδίτσα! είπε γελών ο κ. Μάρσαλ. Την είδες, τί εκατάφερε; Παίξει το πρόσωπον μεγάλης κυρίας, από κάποιο μυθιστόρημα... Ηθελα να ήξευρα που το εύρηκε!

Την επλησίασε σιγα-σιγά, και της επήρε το βιβλίον από τα χέρια, χωρίς να την εξυπνήση.

— Χμ! είπε. Έπιτρέπεις κ' έχουν τέτοια βιβλία εις το δωμάτιον της μελέτης, Άλίκη μου;

Η κυρία Μάρσαλ κατελήφθη υπό φρίκης όταν είδε τον τίτλον του βιβλίου. — Ω! που το ήρε αυτό; είπε. Ω! άγαπητή μου, τί άλλο μάς μένει ν' ανακαλύψωμεν άκόμα!

— Τίποτε άλλο άπόψε, απήντησεν

ο κύριος Μάρσαλ, ενώ έσσειε την Έβελίαν δια να την εξυπνήση. — Θα τες βάλωμε όλες να κοιμηθούν, θα κοιμηθούμε κ' εμείς, και θ' άφίσουμε τας επικλήξεις και τας αποκαλύψεις για το πρωί.

Έκοιόσαν πολύ δια να εξυπνήσουν την Έβελίαν· εξύπνησε και δεν εκατάλαβε ούτε που ήτο ούτε τί έκαμνε, και δι' αυτό ήναγκάσθη η κυρία Μάρσαλ να την βοηθήση δια να εκδυθή και πέση εις το κρεβάτάκι της.

Έν τώ μεταξύ ο κ. Μάρσαλ είχε προετοιμάση το κρασί με το ζεστό νερό, αλλά τα δύο μεγάλα κορίτσια είχαν κλειδωθή από μέσα και εφώναζαν ότι ήσαν πολύ καλά και ότι καλλίτερα είχαν να μη σηκωθούν και ν' άνοιξουν την θύραν.

Δι' αυτό τα άφισαν εις την ήσυχίαν των, και μετ' όλίγον όλον το σπιτικό εδυθίετο εις ύπνον ειρηνικόν.

(Έπειτα συνέχεια.)  
ΚΙΜΟΝ ΔΑΚΙΔΗΣ  
[Κατά το άγγλικόν της Δοκ Σ. Ε. Μπουκάιν.]

### Η ΕΠΙΖΩΟΤΙΑ

Είδατε καμμίαν φοράν μερικά παιδάκια, που φαντάζονται ότι είναι άρρωστα, ότι υποφέρουν από αυτήν η εκείνην την ασθένειαν, ενώ πραγματικώς δεν έχουν τίποτε;

— Είδαμεν! θα μου άπαντήσετε.

Εγώ όμως σας προσθέτω ότι αυτή η ιδέα φυτρώνει πολλές φορές εις το κεφάλι και των μεγάλων, εις δε ένίοτε πολύ δύσκολον να τους κάμνετε να πιστεύσουν ότι είναι φανταστική η ασθένειά των.

Μου διηγήθησαν μάλιστα το εξής νόστιμον επεισόδιον με ένα κύριον, ο όποιος είχαν αυτήν την φύχωσιν.

Έφαντάσθη μίαν φοράν ότι είχε πάθη από... επιζωοτίαν!

Καθώς γνωρίζετε, η ασθένεια αυτή είναι έν είδος κακοήθους άνθρακος, ο όποιος προσβάλλει και θανατόνει τα άλογα και τα βώδια.

Επισκέφη λοιπόν ο κατά φαντασίαν ασθενής μας διαφόρους ιατρούς, και τους εζήτησε την βοήθειάν των. Όλοι έγελοῦσαν με την άνοησίαν του, και εκείνος έθύμων.

Έπί τέλους ένας ιατρός, δια να τον ξεφορτωθή, του είπε:

— Αφού έχεις επιζωοτίαν, να πάς καλλίτερα σε κανένα κτηνίατρον.

Ο κατά φαντασίαν ασθενής το επήρε τοίς μετροίς, και έτρεξεν άμέσως εις τον καλλίτερον της πόλεως.

Έτυχεν όμως ο κτηνίατρος να αντιληφθή άμέσως έως που ήμπορούσε να φθάση η φύχωσις του πελάτου του, ότι, αν τον άφινεν έτσι, ήτο κίνδυνος μήπως

τρέλασθη τελείως, και του εδωκεν άμέσως το κατάλληλον φάρμακον.

— Λάβετε, του είπε, αυτήν την συνταγήν, πηγαίνετε εις τους στρατώνας του ίππικου και ζητήσατε τον φαρμακοποιόν, δια να την εκτελέση.

Και του ενεχείρισε την συνταγήν κλεισμένην μέσα εις ένα φακέλλον.

Τρεχάτος επήγεν ο ασθενής μας εις τους στρατώνας. Εύρίσκει τον στρατιωτικόν φαρμακοποιόν, του δίδει τον φακέλλον, και ο φαρμακοίος τον άνοίγει και αναγινώσκει:

«Ο φέρων το παρόν πάσχει από επιζωοτίαν. Ωδηγήσατέ τον λοιπόν εις την αυλήν, και βάλετε έξ στρατιωτάς να τον τουφεκίσουν, συμφώνως προς τον κανονισμόν όστις διατάσσει να φονεύονται τα πάσχοντα έν τοιαύτης νόσου ζώα.»

Φαντάζεσθε την τρεχάλαν του άρρώστου μας, άμα ήκουσε αυτάς τας λέξεις. Από το πολύ τρέξιμον, του επέρασεν η επιζωοτία!

Ο ΑΝΑΓΙΑΣ

### ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τα ζώακια δεν είχαν καμμιά όρεξιν να μάθουν γραμματα. Καθημερινώς ήσαν άμελέτητα. Και ο κύριος Μαϊμουδιάδης επήγαγε να σκάση από την στενοχωρίαν του. Έδοκίμασε με το καλό να τα κάμη να μελετούν. Τίποτε δεν έκαμνε!... Έδοκίμασε με το άγριο. Ακόμη χειρότερα! Εις το τέλος έβαλε εις ενέργειαν και το ξύλο. Άλλά όφελος, τίποτε!

Είχε μαθήτριαν, παραδείγματος χάριν, εκείνην την δεσποινίδα Λύκαιαν, η όποια ήτο πολύ έξυπνη, σπέρτο μονάχο!... Άλλά έξυπνη, όχι εις τα γραμματα, εις την ζωγραφικήν. Να πούμε την αλήθειαν, δεν έζωγράφιζε τίποτε άλλο, παρά τον δασκαλό της, και τον έζωγράφιζε φοβερά άσχημα επάνω στην πλάκα της, αντι να κάμη την Πρόσθεσιν και την Άφαιρέσιν, που της έβαλε να κάμη, η τα άλλα πιο δύσκολα προβλήματα.

Ένα πρωί, ο κύριος Μαϊμουδιάδης ήκουσε τον κύρ-Άλεπουδάκη που εγαύγησε παραπολύ γελαστά και χαρούμενα εις το μάθημα της Αριθμητικής. Είπε λοιπόν από μέσα του, ότι φυσικά το πρόβλημα δεν ήτο τόσο άστειο, ώστε να γελάση εκείνος ο σκανδαλιάρης.

— Κάτι άλλο θα τρέχη... έσκέφη. Έπήγε σιγα-σιγά από πίσω του, και άμέσως ανεκάλυψε δια ποίαν αίτίαν είχαν ξεραθή στα γέλια και αυτς και η γειτόνισσά του, η δεσποινίς Λύκαινα.

Αυτή η κατεργάρα, αντι να λύση το πρόβλημά της (και το πρόβλημα αυτό ήτο πολύ εύκολον — «Προσθέσατε 14 έλάφια εις 27 κουνέλια, αφαιρέσατε 17 ταύρους, πολλαπλασιάσατε το εξαγόμενον με 998 λαγούς και εύρετε πόσα πρόβατα κάμνουν»). . . αντι λοιπόν να λύση το πρόβλημά της, εκάθησε κ' έζωγράφησε στην πλάκα της έναν πίθηκον — άς πούμε πως ήταν πίθηκος! — μέσα εις ένα κλουβί, και γύρω-γύρω έβαλε ανθρώπους — άς πούμε πως ήσαν άνθρωποι! — και τον εκύταζαν κ' έγελούσαν τάχατες, και από πάνω στο κεφάλι του έγραψε:

«Ο ΔΙΣΤΟΙΧΙΣ ΓΑΙΡΟΝ ΤΖΙΚΟΤΖΑΙΚΩΣ, ΠΟΥ ΤΩΝ ΚΩΡΟΙ.»

Το τέλος όμως της φράσεως δεν εγράφηκε, διότι εκείνην την στιγμήν ο κύριος Μαϊμουδιάδης εσήκωσε το χέρι του, και μόνον ο κύρ-Άλεπουδάκης και η δεσποινίς Λύκαινα είμπορούν να μας πληροφορήσουν που ακριβώς το κατέβασε!

Φαίνεται ότι ο κύριος Μαϊμουδιάδης δεν είχε καλήν μέθοδον εις τα μαθήματά του, και δι' αυτό δεν ήσαν εύχαριστημένα τα ζώακια. Δεν τους έμάθαινε ο εύλογημένος πράγματα χρήσιμα, αλλά μόνον όσα είχε μάθη αυτς κοντά στους ανθρώπους, και αυτα όπως τα ήθελαν και τα έλεγαν οι άνθρωποι. Τους έκαμνε Ζωολογίαν, και αντι να τους είπη ότι «ο Λέων είναι ο βασιλεύς των ζώων», τους έβαλε να μάθουν απ' έξω αυτά τα λόγια:

«Ο άνθρωπος έχει την πρώτην θέσιν εις το Ζωϊκόν Βασίλειον, και την δευτέραν την έχουσι οι πίθηκοι.»

«Ακουε αυτά τα λόγια η τάξις, και όλη μαζί έμούγγριζε, εγαύγιζε, εγρύλιζε, εσφύριζε, τόσο πολύ, ώστε ο δάσκαλος άφισε την Ζωολογίαν και τους έκαμνε Γαλλικά.

Άλλά και εις τα Γαλλικά τους έβαζε θέματα σαν εκείνα που είχε μάθη από τους ανθρώπους. Λόγου χάριν:

«Η κόρη του κηπουρού έχει την κλωστήν της γυναικός του σκυτοτόμου» η «Έχει ο Άγγλος το χρυσούν κονδυλομάχιρον (κονδυλομάχιρον εκ χρυσοῦ) του βιβλιοπώλου;»

— Καλέ, τί άνοστιές είναι αυτές; έλεγεν ο Άγριοκαπράκος· τί με μέλει έμένα για την κλωστή της κόρης του κηπουρού η για το κονδυλομάχιρον του βιβλιοπώλου; Δεν μας δίνει θέματα που

να λένε: «Τα δόντια του κάπρου είναι μυτερά»;

— Να! εφώναζε η Τιγγίνα· κι' αυτό άκόμα: «Η τίγρις έχει νόχια δυνατά!... Η τίγρις φορεῖ την ωραιότεραν γούναν... Αυτά τα θέματα, μάλιστα, τα καταλαβαίνω!

— Έγώ να σας πώ· γιατί δεν μας δίνει τέτοια, είπε ο κύρ-Άλεπουδάκης, ο όποιος ήκανε παμπόνηρος. Διότι δεν τα ξερεί! Ξέρει μονάχα, ότι είναι μέσα στο βιβλίο. Εκεί φάγνει κ' εύρίσκει την άπαντησιν. Τον είδα προχθές που το έφαγνε!

Όλοι έσκασαν στα γέλια εις βάρος του δασκάλου.

Και όσον έπερνούσεν ο καιρός, τόσο περισσότερον εκάκιωναν με τον κ. Μαϊμουδιάδην Δ. Φ. τα ζώακια... (Έπειτα συνέχεια.)

### Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

### Η ΣΗΜΑΙΑ

Πάντα κι όπου σ' άντικρύζω Με λαχτάρα σταματώ, Και περήφανα διακρύζω. Ταπεινά σε χαιρετώ.

Αόξα άθάνατη στολίζει Κάθε θεία σου πτυχή Και μαζί σου φτερουγίζει Της πατρίδος η ψυχή.

Όταν εόφρω σε χείθευη Τ' άγεράκι τ' άλαφρό, Μαιάσεις κύμα που σαλεύει Με χιονόλευκον άφρό.

Κι' ο Σταυρός που λαμπυρίζει Στην ψηλή σου κορυφή, Είναι ό φάρος που φωτίζει Μίαν έλπίδα μας κρυφή.

Σε θωρώ κ' αναθαρρεύω Και τα χέρια μου κτυπά, Σάν άγία σε λατρεύω, Σάν μητέρα σ' άγαπά.

Κι' απ' τα στήθη μου ανεβαίνει Μιά χαρούμενη φωνή: Νόσαι πάντα δοξασμένη, Ω σημαία γαλανή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΩΜΗΣ



να λένε: «Τα δόντια του κάπρου είναι μυτερά»;

— Να! εφώναζε η Τιγγίνα· κι' αυτό άκόμα: «Η τίγρις έχει νόχια δυνατά!... Η τίγρις φορεῖ την ωραιότεραν γούναν... Αυτά τα θέματα, μάλιστα, τα καταλαβαίνω!

— Έγώ να σας πώ· γιατί δεν μας δίνει τέτοια, είπε ο κύρ-Άλεπουδάκης, ο όποιος ήκανε παμπόνηρος. Διότι δεν τα ξερεί! Ξέρει μονάχα, ότι είναι μέσα στο βιβλίο. Εκεί φάγνει κ' εύρίσκει την άπαντησιν. Τον είδα προχθές που το έφαγνε!

Όλοι έσκασαν στα γέλια εις βάρος του δασκάλου.

Και όσον έπερνούσεν ο καιρός, τόσο περισσότερον εκάκιωναν με τον κ. Μαϊμουδιάδην Δ. Φ. τα ζώακια... (Έπειτα συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

### Η ΣΗΜΑΙΑ

Πάντα κι όπου σ' άντικρύζω Με λαχτάρα σταματώ, Και περήφανα διακρύζω. Ταπεινά σε χαιρετώ.

Αόξα άθάνατη στολίζει Κάθε θεία σου πτυχή Και μαζί σου φτερουγίζει Της πατρίδος η ψυχή.

Όταν εόφρω σε χείθευη Τ' άγεράκι τ' άλαφρό, Μαιάσεις κύμα που σαλεύει Με χιονόλευκον άφρό.

Κι' ο Σταυρός που λαμπυρίζει Στην ψηλή σου κορυφή, Είναι ό φάρος που φωτίζει Μίαν έλπίδα μας κρυφή.

Σε θωρώ κ' αναθαρρεύω Και τα χέρια μου κτυπά, Σάν άγία σε λατρεύω, Σάν μητέρα σ' άγαπά.

Κι' απ' τα στήθη μου ανεβαίνει Μιά χαρούμενη φωνή: Νόσαι πάντα δοξασμένη, Ω σημαία γαλανή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΩΜΗΣ

# Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

— Μάλιστα! είπεν ο Δόν Ραφαήλ.  
 — Ίσως, ως Ιατρικόν ;  
 — Όχι, σάς είπα ότι τὸ τρώγουσιν ἄμα δὲν ἔχουν ἄλλα τρόφιμα, είπεν ὁ Ιατρός. Τὴν ἐποχὴν ποῦ ξεχειλίζει ὁ Ὀρεινός, δλα τὰ θηράματα ἐγκάτα- λείπουν τὰς ὄχθας τοῦ καὶ καταφεύγουν εἰς τὰ βουνά καὶ τὰ ὑψώματα, οὕτως ὥστε ἓνα σωστὸν μῆνα οἱ Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ κάμνουν καὶ νὰ διατηροῦν μεγάλας προ- μηθείας προφίμων, πολὺ γρήγορα εὐρί- σκονται εἰς τὰ στενά, καὶ ἀγωνίζονται πῶς νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνας. Οἱ Ὀττομάκοι τότε καταφεύγουν εἰς αὐτὰς τὰς σφαίρας τῆς ἀργίλου, ποῦ μαζεύουσι κοντὰ στὸν ποταμὸν καὶ τὰς βάζουσι καὶ ξεραίνονται. Λέ- γουν ἐπι ἀρχοῦν αὐταὶ διὰ νὰ γελάσῃ τὰς ἐνοχλή- σεις τῆς κοιλίας των, ἡ ἐγὼ ὅμως προσθέτω ὅτι τὸσον λι- χουδεύονται αὐτὰ τὰ πόγια, ὅπως τὰ λέγουσιν οἱ ἴδιοι, ὥ- στε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφθονίας δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν ἀλλέως παρὰ νὰ ροκανίσουν ἓνα δύο ὡς φρού- το μετὰ τὸ φαγητόν.

— Καὶ τὰ τρώγουσιν ἐπι σκληρά ;  
 — Όχι, τὰ μουσκεύουν καὶ κατόπιν τὰ καταδροχί- ζουν με φοβεράν ὄρεξιν.  
 — Μὰ τί γεῦσιν ἔχουν τάχα αὐτοὶ οἱ χωματένιοι κερπέδες ;  
 — Γεῦσιν χωματίλας, ἀλλὰ εἶνε κάπως γλυκεῖς.  
 — Ἄν ἦτο ἄλλος καὶ μου διηγείτο τέτοια πράγ- ματα, γιατρέ μου, σὰς ὀρ- κίζομαι ὅτι δὲν θά τον ἐπί- στενα. Ἄνθρωποι καὶ νὰ τρώγουσιν χάρματα! . . . Ποῦ ἀκούσθηκε τέτοιο πρᾶγμα ;  
 — Δὲν εἶνε δὲ καὶ τό- σον ἐκπληκτικὸν πρᾶγμα, νεανίσκε μου. Εἶνε καὶ πολ- λοὶ ἄλλοι ἄγριοι λαοὶ ποὺ τρώγουσιν τὸ χῶμα οἱ Νεο- καληδόνιοι λόγου χάριν,

μερικοὶ λαοὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ἀρχιπελάγους, μερικοὶ φυλαὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ μερικοὶ φυλαὶ τῶν ὄχθων τοῦ Μακένζη, εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν. Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἰάβας ἀκόμη τρώγουσιν τὰ ἄμμο, δηλαδὴ κατὶ πλακίδια ὀπτιῆς γῆς, καὶ τὰ παρατρώγουσιν μάλιστα.  
 — Ἐγὼ εἶδα καὶ μαύρους ἔς τὰς φυτεῖ- ας, ποῦ ἔτρωγον χῶμα, είπεν ὁ Ραφαήλ.

— Ἀλλὰ τὸ κυρίως περίεργον καὶ ἀνεξήγητον εἶνε, ὅτι εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ πτηνὰ τρώγουσιν τὸ χῶ- μα, είπεν ὁ Ιατρός. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ κλίμα κάμνει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα νὰ θέλουν νὰ τρέφωσιν με χῶμα.  
 — Καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῷα! ἀνε- κραξεν ὁ Ἀλόνας, ἀκόμη περισσότε- ρον καταπληκτος.  
 — Μάλιστα, νεανίσκε μου. Ἐχω ἰδῆ ἐγὼ καὶ πουλιὰ καὶ ζῷα νὰ μαζεύ- ωνται τὴν νύκτα, με τὸ φέγγος τῆς σε- λήνης, εἰς τὰς γαίτας τὰς ἀργιλώδεις καὶ μαλακὰς ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ποῦ λέγονται μπαρριέροι, καὶ νὰ χορταί- νουν ἀπὸ χῶμα. Ἦσαν καὶ κάπροι ἀ- κόμη, ἢ μᾶλλον πέκκαροι, δηλαδὴ ἀμε- ρικανικοὶ ἀγριοχοῖροι, ἦσαν ἀκόμη καὶ

κόλον νὰ ἐκρίνωθῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ὅστε ὁποῖος τὸ ἔχει πεθαίνει, ἀλλὰ δὲν το ἐγκαταλείπει. Εἰς τὰς φυτεῖας, βά- ζουν εἰς τοὺς μαύρους ποῦ το ἔχουν φίμωτρον ἀπὸ σύρματα κλειδωμένον με λουκέτο. . . Ἄς φάγωμεν ὅμως πε- ριττόν νὰ χάνωμεν τὸν καιρὸν μας καὶ νὰ περιμένωμεν τὸν νοικοκύρη αὐτῆς ἐδῶ τῆς παράγκας.  
 Ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ξανακατέβουν, ὅταν ἔξαφνα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, ἠκούσθησαν φοβεροὶ ἀλαλαγμοί, βρα- χυκαὶ φωναί, μανιώδη οὐρλιασμάτα κα- τόπιν ἔσπασαν ὀρμητικῶς τὰ κλαδιά, καὶ τέλος ἐνεφανίσθησαν δέκα ἢ δώδε- κα ὑψηλόσωμοι Ἰνδοί, οἱ ὁποῖοι ἐκυνη- γούσαν κ' ἐκτυπούσαν με λύσσαν ἀλη- θινήν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.  
 — Οἱ Ὀττομάκοι! ἀνεκραξεν ὁ Δόν Ραφαήλ.

— Ναι, είπεν ὁ Ιατρός. Προσοχὴ τώρα, φίλοι μου! Εἶνε μεθυσμένοι με ρίοπο!



«Προσοχὴ, φίλοι μου! εἶνε μεθυσμένοι...» (Σελ. 68, στ. γ')

— Ναι, είπεν ὁ Ιατρός. Προσοχὴ τώρα, φίλοι μου! Εἶνε μεθυσμένοι με ρίοπο!

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ « ΑΚΑΡΕ »

Οἱ Ὀττομάκοι εἶνε οἱ ρω- μαζιώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι κατοι- κοῦν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ με- γάλου ποταμοῦ Ὀρεινέου, εἶνε καὶ οἱ ὑψηλότεροι μά- λιστα. Ἐχουν μόνον ἀσθενη- κήν τὴν ὄψιν ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι τρώγουσιν κατὰ κῆρον τὰ πόγια. Εἶνε οἱ Ἀθίγγανοι τῶν χωρῶν ἐκείνων διότι δὲν ἔχουν χω- ρία, κτίζουσι τὰς καλύθας των ὅπως καὶ ὅπου τύχη, δὲν καλλιεργοῦν ὅσες τὰ κη- λοκῦθια οὔτε τὸ μαμικόκον ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἀρκοῦν- ται με τοὺς καρπούς ποὺ κό- πτουν ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους, καὶ με τὰ προϊόντα τῆς θήρας καὶ τῆς ἀλιείας. Ἐν πάθος ἔχουν μόνον : νὰ βᾶφωσιν. Ἐξοδεύουν ἐνίοτε ὀλοκλήρους ἡμέρας διὰ νὰ χρωματίσῃν με διάφορα χρώ- ματα τὸ σῶμα των καὶ τὰ μαλλιά των ἀκόμη, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ κάμνουν μόνον κατὰ τὰς ἐπιτήμιους περιστάσεις. Συνήθως περιορίζονται εἰς τὸ

να πασαλείφωσιν τὸ πρόσωπον καὶ τὰ μαλλιά των με ὄχραν κιτρίνην ἢ ἐρυ- θρὰν ἢ κυανὴν.  
 Ἄν καὶ συχνὰ ἐσχετίσθησαν με τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους, εἶνε ἀκόμη ἄγριοι, ὅπως ἦσαν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, καὶ δὲν ἔκαμαν τὴν παραμικρὰν πρόδοον.  
 Ἡ ἐνδυμασία των, ὅπως καὶ πρὸ τε-

τρακοσίων ἐτῶν, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐν ἀπλοῦστατον φουστανάκι ἀπὸ φύλλα πλεγμένα, τὸ γουαγιάνκο, ὅπως το λέ- γουν αὐτοὶ, καὶ τὰ ὄπλα των δὲν ἤλλα- ξαν καθόλου διότι ἔχουν ἀκόμη τὴν καλαμοσάλπιγγα (ἐν εἶδος σωλήνος με τὸν ὁποῖον ἐκσφενδονίζουσι βέλη), τὸ ρό- παλον καὶ ἐν εἶδος γάντζου διὰ νὰ σκο- τῶνουν τοὺς ἀλλοτρίους καὶ τοὺς λαμαντίους.  
 Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔξαφνα ἐμφανισθῆ κ' ἐκυνηγούσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, κ' ἐπιάνογτο ἀπὸ τὰ μαλλιά, κ' ἐσχίζοντο με τὰ νύχια, κ' ἐγρονθοκο- ποῦντο μεταξύ των, ἐφαίνοντο πραγμα- τικῶς μεθυσμένοι, ὅπως εἶπεν ὁ Ιατρός. Δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀντιληφθῆ τὴν παρουσίαν των τριῶν λευκῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φρονίμως ὑποχωρήσῃ πρὸς τὴν λέμβον των καὶ, πρὸς μεγαλειτέραν προφύλαξιν εἶχαν ἐτοιμάσῃ τὰ τουφέ- κια των.  
 — Μὰ, τί κάμουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρω- ποι ; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνας, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκύτταξε με μεγάλην περιέργειαν.  
 — Δέρνονται μεταξύ των, καθὼς το βλέπεις πολὺ καλά. — ἀπήντησεν ὁ Ια- τρός. Εἶνε μεθυσμένοι με ρίοπο.  
 — Μὲ ρῶμι ἢ με κάσκαρα, ἴσως ;  
 — Όχι, ἀλλὰ με μίαν σκόνην ἢ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ φύλλα μινόζας καὶ ἐν εἶδος ἀργίλου ἐξαγομῆνης ἀπὸ κατὶ κογγύλια, ποῦ εἶνε ἀφθονα εἰς αὐ- τὸν τὸν ποταμὸν.  
 — Εἶνε λοιπὸν ἓνα εἶδος ταυμάκου αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; είπεν ὁ Δόν Ραφαήλ.  
 — Ἐχει τὰς ιδιότητες τοῦ ταυμά- κου, τοῦ ἀπίου καὶ τοῦ μπετέ.1, τὸ ὁποῖον μασσοῦν οἱ Ἰνδοκινέζοι καὶ οἱ Μαλαῖοι, ἀλλὰ ἡ κατάχρησις του προ- ξενεῖ μίαν παράδοξον ἔξαφιν, ἢ ὁποία κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ φιλονεικῆ καὶ νὰ πιάνεται στὰ χέρια με τὴν παραμι- κροτέραν ἀφορμὴν. Οἱ Ὀττομάκοι εὐρί- σκουν τὴν εὐκαιρίαν, ἄμα μεθύσουν, διὰ νὰ ἐξορλήσουν τὰ μίσῃ καὶ τὰ πάθη των.  
 — Ἐφ' ὅσον περιορίζονται εἰς τὰ γροθοκοπήματα καὶ τὰς κλωτσιάς, μι- κρὸ τὸ κακό! — είπεν ὁ Ἀλόνας.  
 — Κάμνουν καὶ χειρότερα, παιδί μου, — είπεν ὁ Ιατρός. Βουτοῦν τὰ νύχια των, — καὶ συνεπιθῆκουν νὰ ἔχουν μακρὰ νύχια, — εἰς τὸν δηλητηριώδη χυμὸν τοῦ κουράρε καὶ κάμνουν πολλὰκις θανατη- φόρους πληγὰς με αὐτὰ.  
 Ἐν τῷ μεταξύ οἱ Ὀττομάκοι, κτυ- πῶντες καὶ κτυπώμενοι, εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν 50 βημάτων ἀπὸ τὴν καλύθην. Ἦσαν τότε ἐνησυχολημένοι με τὴν συμπλοκὴν των, θεατὲ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἰδῆ τοὺς ξέ- νους θεατάς.  
 Ἐξαφνα, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, μὴ δυνη- θείς ν' ἀντιπροσῆ τὸν ἀντιπαλὸν του, ἔπεσεν εἰς τὰ ρηχὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἀμέ-

ως ἐσηκώθη γύρω τοῦ ἀφρός, καὶ ἐνε- φανίσθησαν μία τερατώδης κεφαλὴ καὶ μία οὐρὰ ὀπλισμένη με δασυδὴ λέπια, ἠκούσθη δὲ μία ὀξεῖα σπαρακτικὴ κραυ- γή.  
 Ὁ Ἰνδὸς ἀνέβη γρήγορα τὴν ὄχθην, ἀλλὰ τὸ ἦμισυ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονός του εἶχε μετῆ μεταξὺ τῶν σιαγόνων ἐ- νὸς καίμανον, ὅστις ὑπνωττεν εἰς τὰ ρηχά. Αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον ἐπιστόδιον φαίνεται ὅτι ἐξήττησεν εἰς μίαν στιγμὴν τὴν μέ- θην των Ἰνδῶν ποὺ ἐδέρνοντο μεταξύ των καὶ ἐτι ἐκοίμισεν ἀμέσως δλας τὰς μνησικακίας των.  
 Ὅλοι μαζὶ ὄρμησαν πρὸς τὸν σύν- τροφὸν των. Ἀπὸ τὸν κομμένον βραχί- ονα τοῦτου ἔτρεχε καταμυθὸν αἷμα ἀ- φρισμένον. . .

— Μὰ, κακομοίρη, θὰ πεθάνῃ, ἂν δὲν μ' ἀφίσης νὰ σου δέσω τὴν πληγὴ σου.  
 Ὁ Ἰνδὸς ἐχαμογέλασε περιφρονητι- κῶς ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν ἠσθάνετο κα- νένα πόνον, — τόσην καρτεροφυξίαν ἔ- χουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!  
 — Ἐμεῖς, ξεύρομε γιατρικὰ καλλι- τερα παρὰ οἱ πιάγε των λευκῶν, εἶπε κατόπιν. Νά τος, ποῖος, θὰ με γιατρέψῃ! Ἐνας Ἰνδὸς, ὁ ὁποῖος ὀλίγον προτή- τερα εἶπεν εἰσέληθ' εἰς τὸ δάσος, ἐπέ- στρεφεν ὀπλισμένος με ἓνα μαχαίρι καλά ἀκονισμένον καὶ ἐφωδιασμένος με κατὶ πρᾶγματα τυλιγμένα εἰς μεγάλα φύλλα.  
 — Ἐμπρός, ἄρχισε! είπεν ὁ πλη- γωμένος, καὶ ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τὸν αἵμοσταγῆ βραχίονά του.



«Ὁ πληγωμένος εἶχε γονατίση.» (Σελ. 69, στήλ. γ')

Ὁ Γιαρουργὸς καὶ οἱ τρεῖς λευκοὶ εἶχαν πιάσῃ τὰ κουτιά, διηθύσαν τὴν λέμβον πρὸς τὴν ὄχθην, διὰ νὰ βοηθή- σουν τὸν ἀτυχή ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐκιν- δύνειν ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετον αἱμορραγίαν.  
 — Ἐρχομαι νὰ σε Ιατρεύσω, — είπεν ὁ Ιατρός κηδῶν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ βα- δίζων πρὸς τὸν ἀκρωτηριασμένον.  
 Οἱ Ὀττομάκοι καμμίαν ἐκπληξιν δὲν ἐδειξαν, ὅταν εἶδαν ἀποδιβαζομένους ἐκεί- νους τοὺς ἀνθρώπους. Ἐρριφαν μόνον ἐν βλέμμα πρὸς τοὺς νεοελθόντας, καὶ περισσότερο ἐκύτταξαν με θαυμασμόν τὴν λέμβον των.  
 — Δεῖξέ μου τὸ χέρι σου, είπεν ὁ Βελάσκος πρὸς τὸν ἀκρωτηριασμένον. Εἶμαι πιάγε ἐγὼ (Ιατρός).  
 — Δῶσέ μου ρακί, ἂν ἔχῃς, ἀπήν- τησεν ὁ πληγωμένος. Αὐτὸ θὰ με ὤφε- λύσῃ, κ' ὄχι τὰ γιατρικὰ σου.

— Θὰ τον σκοτώσῃ, είπεν ὁ Ἀλό- νος. Μὴν τον ἀφίσετε, γιατρέ μου!  
 — Ἄς κάμῃ τὴ δουλειά του, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Βελάσκος. Θὰ ἰδῆς τί ἐπιτήδειοι χειρουργοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄγριοι.  
 Ὁ πληγωμένος εἶχε γονατίση κ' ἐ- κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ ἀκουμβισμένου εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς πεσμένου δένδρου. Ὁ ἀκρωτηριασμένος ἦτο τρομακτικώτατος τὸ κόκκαλο εἶχε γίνῃ θρύματα μέσα στὰ φοβερά σαγόνια τοῦ θηρίου, καὶ αἱ σάρκες εἶχαν λιανισθῆ σὰ νὰ εἶχεν ἐμπλα- κῆ ἐκείνο τὸ χέρι εἰς τὸν ὀδοντωτὸν τρο- χὸν κάποιας μηχανῆς. Ὁ Ἰνδὸς ὅμως διετήρει τὴν ἐκτακτον καὶ ἀτάραχον ἠρεμίαν του μόνον δὲ ὁ κρῦος ἰδρώς, ποὺ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, ἐπρό- διδε τοὺς φρικτοὺς πόνους του.  
 Ὁ αὐτοσχέδιος χειρουργὸς ἐπίασε τὴν ἄκραν τοῦ μέλους ἐκείνου, ἀπὸ τὸ



όποιον ανέβριζε τὸ αἷμα κατὰ συχνὰ διαλείμματα, καὶ μὲ τὸ μαχαίρι περιέκοφε συμμετρικὰ τὸ κόκκαλο, καὶ κατόπιν ἐκαθάρισε τὰ κρεμασμένα τεμάχια τῆς σαρκὸς μὲ θαυμαστὴν ἐπιτηδείτητα καὶ χωρὶς ὑ' ἀφίστη οὔτε στεναγμὸν ὁ πληρωμένος.

Ὅταν ἰσοπεδώθη ὁ ἀκρωτηριασμός, ἐπῆρε ὀλίγον ξηρὸν χαρτάρι, τὸ ἐβούτηξε εἰς ἐν ὑγρὸν που εἶχε μέσα εἰς μίαν νεροκολοκύθαν, τὸ ἐφήρμωσεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν, καὶ κατόπιν ἐπέθεσε στρώμα ἀργίλου, καὶ τὰ ἔδεσεν ὅλα μὲ μερικὰ φύλλα καὶ μὲ μίαν κληματίδα.

Ἦτο καιρὸς πλέον ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ἀδυνατισμένος ἀπὸ τὸ πολὺ αἷμα που εἶχε χάσει, ἐπέσεν ἐπάνω στὰ χέρτα μὲ ἓνα βαθύν στεναγμὸν.

— Ἐτελείωσεν ἡ ἐγγείρισις! εἶπεν ὁ Βιλάσκος.

— Καὶ θά γίνη καλά; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόσος.

— Μετὰ ἓνα μῆνα ἡ πληγὴ τοῦ θα εἶνε ἐπούλωμένη.

— Μὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ὑγρὸν, ποῦ ἔβαλε μὲ τὸ χέρι;

— Ἦνεν *σενουμπια*, ἡ πανάκεια τῶν Ἰνδῶν διὰ τὰς πληγὰς, ἓνας χυμὸς που ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ στεγνώνει καὶ ν' ἀποξηραίνει γρήγορα τὰ τραύματα.

Ἐκείνη τὴν στιγμήν ὁ μονόχειρ Ἰνδὸς ἐσηκώθη: Ἐδείξεν εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ τὸν ποταμὸν καὶ εἶπε:

— Τὸ χέρι μου ἔμεινε ἐκεῖ.

— Ὅα πάμε νὰ τὸ εὐρώμεν! τοῦ ἀπεκρίθησαν οἱ σύντροφοί του.

— Θέλω τὴν καρδιά τοῦ καϊμάνου.

— Θά τὴν φάγω ἀμέσως.

— Θέλω καὶ τὸ χέρι μου.

— Ὅα τὸ ξαναπαρῆς!

Ἐβάλαν τότε οἱ Ὀττομάκοι τὸν σύμπροθόν των νὰ πλαγιάσῃ εἰς μίαν αἰώραν τὴν ὅποιαν εἶχαν τευτώσῃ ἀνάμεσα εἰς δύο κλαδιά, τοῦ ἔδωσαν νὰ πῆν ἐν εἶδος μεθυστικοῦ ποτοῦ, τὸ ὅποιον ἐξάγεται ἀπὸ τὴν μανίκαν, κατὰ τὴν διηθύνθησαν πρὸς τὸν ποταμὸν, καὶ ἤρχισαν νὰ φάχνουν εἰς τὰ νερά μὲ πολλὴν προσοχὴν.

— Τί κάμνουν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόσος.

— Ἐτοιμάζονται νὰ ἐκδικήσουν τὸν σύμπροθόν των, ἀπήγγησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. Ἐντὸς ὀλίγου θά σκοτώσουν τὸν καϊμάνον.

— Μὲ τὰ βέλη;

— Ὅα τον πιάσουν μὲ τὸν βρόχον. Κι τὰξὲ τους μὲ τί τρόπον ἐργάζονται...



(Ἔπεται συνέχεια.) Ν. ΠΟΡΙΟΤΗΣ

**Ο ΣΑΛΙΑΓΚΑΣ ΚΑΙ Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ**  
(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ANDERSEN)

Γύρω-γύρω εἰς τὸν κῆπον ἦταν φράχτης ἀπὸ ἀγριοφουντουκίς, ἔξω ἀπὸ αὐτὸς ἦταν χωράφι καὶ λιβάδι μὲ ἀγέλαδες καὶ πρόβατα, ἀλλὰ στὴ μέση τοῦ κῆπου ἦτο μιά ἀνθισμένη τριανταφυλλιά, κάτω ἀπὸ αὐτὴν ἐκάθονταν ἓνας σάλιαγκας, ποῦ εἶχε κἀτι σπουδαῖο μέσα του, δηλαδή τὸν ἴδιο τὸν αἰμῶνα του.

«Περιμένε μόνον νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς μου! ἔλεγε, καὶ θὰ κάμω κἀτι καλλίτερο παρὰ νὰ βγάλω τριαντάφυλλα, νὰ κάνω φουντουκία ἢ νὰ δίνω γάλα, σὰν τὲς φουντουκίς, τὲς ἀγέλαδες καὶ τὰ πρόβατα!»

«Περιμένε πολλά ἀπὸ σὰς!» εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά, ποῦ ἐπιτρέπεται μόνον νὰ σὰς ἐρωτήσῃ, πότε θὰ φανοῦν αὐτὰ ὅλα;»

«Δὲν βιάζομαι! ἀπήγγησεν ὁ σάλιαγκας» σὰς τὸ κάνατε ὅλα βιαστικά! Αὐτὸ δὲν αἰξάνει τὴν ἀνυπομονήν σου!»

Τὸν ἄλλο χρόνον ἐκάθονταν ὁ σάλιαγκας ἀπάνω-κάτω στὴν ἴδια θέσι, στὴν λιπακάδα, κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά, ποῦ πάλι ἔβγαλε μπουμπουκία καὶ ξεδίπλωνε τριαντάφυλλα, πάντα δροσερὰ, πάντα καινούργια. Καὶ ὁ σάλιαγκας ἐβόηκεν ὁ μισὸς ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἐτέντων ἐξω τὰ κερατάκια του καὶ πάλι τὰ τραβήξε μέσα.

«Ὅλα εἶνε τὰ ἴδια σὰν πέρουσι! Καίμια πρόδος! Ἡ τριανταφυλλιά ὅλο καὶ τριαντάφυλλα, τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει!»

Τὸ καλοκαίρι, τὸ φθινόπωρο, ἐπέρασεν ἡ τριανταφυλλιά εἶχε τριαντάφυλλα καὶ μπουμπουκία, ὡς ὅτου ἔπεσε τὸ χιόνι καὶ ὁ καιρὸς ἐγίνεν ἀγριὸς καὶ ὑγρὸς τότε ἐγείρε πρὸς τὴ γῆ, καὶ ὁ σάλιαγκας ἐτρόπωσε στὸ χῶμα.

Ἀρχίσε καινούργιος χρόνος τὰ τριαντάφυλλα ἐφάνηκαν πάλι, τὸ ἴδιον καὶ ὁ σάλιαγκας.

«Εἶστε τώρα γέριχη τριανταφυλλιά! εἶπε ὁ σάλιαγκας, κυτάρητε γρήγορα ν' ἀδειάσετε τὴ γωνιά. Ἐδώσατε εἰς τὸν κόσμον ὅλα ὅσα εἶχατε μέσα σας, ἂν σπουδαῖα πράγματα, αὐτὸ εἶνε ζήτημα, ποῦ δὲν εὐκαίρησα νὰ το σκεφθῶ! τοῦτο ὅμως εἶνε βέβαιον καὶ φανερόν, ὅτι ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐκάμειτε γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν σας ἀνάπτυξιν, ἀλλῶς θὰ γινόσασθε κἀτι ἄλλο. Τί δικαιολογία εὐρίσκετε ἔς αὐτὸ; Γρήγορα θὰ κατανητήσατε μονάχα ἓνα ξερὸν κλαδί! Καταλαβαίνετε τί λέγω!»

«Μὲ τρομάζετε! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά, ἀκόμη δὲν το σκέφθηκα αὐτό.»

«Ὅχι βέβαιον, γιατί ποτὲ δὲν ἐσκεφθήκατε τίποτε! Συλλογισθήκατε ποτέ, γιατί ἀνοθεύσατε καὶ τί συμβαίνει στὴν ἀνοθεῖα, γιατί ἔτσι καὶ ἔχει ἀλλῶς;»

«Ὅχι! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά.

Ἀνοθεῖα χαρούμενη, γιατί δὲν μποροῦσα νὰ κάμω ἀλλῶς. Ὁ ἥλιος εἰλαμπε καὶ ἔσταειν, τὸ ἀεράκι ἐδράσει, ἔπειτα τὴν καθαρὴν θροπούλα καὶ τὴ δυνατὴ βροχὴ, ἀνάστανα, ἐξοῦσα! Ἀπὸ τὸ χῶμα ἀνέβαντε μιά δύναμι, μέσα μου, ἀπὸ ψηλά ἤρχονταν μιά δύναμι, ἐνοιωθα μὲ πάντα γέμ, πάντα μεγαλύτερη εὐτυχία, καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε πάντα ν' ἀνοθεῖω αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ μου, δὲν μποροῦσ' ἀλλῶς!»

«Ποῦ ἀναπαυτική ζωὴ περάσατε!» εἶπεν ὁ σάλιαγκας.

«Βέβαιον! ὅλα τ' ἀπήλαυσα! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά, ἀλλὰ σὲ σὰς ἐδόθηκα ἀκόμη περισσότερα! Εἶσθε μιά ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς σκεπτικίς, βαθιεῖς φῦσεις, ἓνας ἀπὸ τοὺς προνομιοῦχους ἐφάνους, ποῦ θὰ ἐκπλήξουν τὸν κόσμον!»

«Αὐτὸ οὔτε στ' ὄνειρό μου δὲν το σκεδίασα! εἶπεν ὁ σάλιαγκας. Ὁ κόσμος ὅλωσ' ὀδύλου δὲν μ' ἐνδιαφέρει! Τί ἔχω νὰ κάμω μὲ αὐτόν; Ἐχῶ ἄρκετὰ μὲ τὸν αἰμῶνα μου καὶ ἄρκετὰ μὲς στὸν αἰμῶνα μου!»

«Ἀλλὰ δὲν πρέπει ὅλοι ἐμεῖς σ' αὐτὴ τὴ γῆ νὰ δίνωμε τὸ ἐκλεκτότερον μέρος τοῦ αἰμῶνα μας στοὺς ἄλλους, νὰ παράγωμε ὅ,τι εἶνε εἰς τὴν δύναμί μας;»

«Ἀλήθεια, ἐγὼ μόνον τριαντάφυλλα ἔδωκα! Ἀλλὰ σεις; Σεις, ποῦ εἶσθε τόσο πλούσιον προικισμένον, τί ἐχαρίσατε στὸν κόσμον; Τί θὰ δώσατε;»

«Τί ἔδωκα; τί θὰ δώσω; — τὸν πρῦνον! δὲν ἄξιζε τίποτε, δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου. Βγάλετε τριαντάφυλλα, γιατί ἔχει; ἄλλο τίποτε δὲν μπορεῖτε νὰ μάθετε! Ἄς κἀν ἡ ἀγριοφουντουκία φουντουκία, ἂς δίνουσι οἱ ἀγέλαδες καὶ τὰ πρόβατα γάλα, αὐτὰ ὅλα ἔχουν τὸ καθένα τοὺς πελάτες του, ἐγὼ ἔχω τὸν δικό μου μέσα μου! Πηγαίνω μέσα στὸν ἴδιον αἰμῶνα μου καὶ ἐκεῖ μένω.»

«Καὶ ὁ κόσμος δὲν μ' ἐνδιαφέρει διόλου.» Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, ἐτρόπωσε ὁ σάλιαγκας στὸ σπίτι του μέσα καὶ ἐκλεισε μὲ κλόλα τὴν πόρτα του.

«Εἶνε πολὺ θλιβερό! εἶπεν ἡ τριανταφυλλιά. Μὲ κάθε προσπάθεια μου εἶνε ἀδύνατον νὰ ζαρώσω μέσα στὸν αἰμῶνα μου, πρὲς πάντα νὰ βγαίνω ἔξω, πάντα νὰ βγάλω τριαντάφυλλα. Ἐφυλλίζουσε αὐτὰ ἀλήθεια καὶ σκοποῦνται στὸν ἀνεμο! Ἀλλὰ εἶδα ἓνα τριαντάφυλλον, ποῦ ἐθάλληκε στὸ φαλτήρι τῆς νοικοκυρᾶς, ἓνα τριαντάφυλλο μου εὐρήχηθε σουλα πάνω στὸ στήθος ἓνος νέου, ὡραίου κοριτοῦ καὶ φιλῆθηκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς μὲ τὴ δροσερὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε τόσο, αὐτὸ ἦταν ἀληθινὴ εὐλογία. Αὐτὸ εἶνε ἡ ἀνάμνησί μου, ἡ ζωὴ μου!»

Καὶ ἡ τριανταφυλλιά ζῆτιζε μὲ ἀνωδότητα, καὶ ὁ σάλιαγκας ἔμεινε καὶ ἐτερμπέλιαζε μέσα στὸ σπίτι του. Ὁ

κόσμος δὲν τον ἐνδιέφερε καθόλου. Χρόνια πέρασαν.

Ὁ σάλιαγκας ἐγίνε χῶμα μὲς στὸ χῶμα, ἡ τριανταφυλλιά ἐγίνε χῶμα μὲς στὸ χῶμα καὶ τὸ τριαντάφυλλο μὲς στὸ φαλτήρι, εἶχε ἔραβη, — ἀλλὰ εἰς τὸν κῆπον ἀνθίζαν νέες τριανταφυλλίς, εἰς τὸν κῆπον ἐφυτρῶναν νέοι σαλιάνγοι, ἐμαξέσονται μὲς στὸ σπίτι τους, ἐφτυναν ἔξω — ὁ κόσμος διόλου δὲν τους ἐνδιέφερε.

«Ἐ, δὲν ἀρχίζομε πάλι νὰ διαβάζομε τὸ παραμῦθι ἀπ' ἀρχῆς; Διαφορετικὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη.»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΡΩΜΕΝΟΣ

**ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ**

Ἡ μεγάλη σωματικὴ ἀνοχη καὶ ἡ ἐπιτηδείτης εἰς τὰ ὄπλα, τὰς ὁποίας εἰδειξαν εἰς τὸν πόλεμον τῶν οἱ Ἴάπωνες, ἀποδίδεται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων παρατηρητῶν εἰς τὰς τελείας μεθόδους τῶν ασκήσεων των.

Οἱ δὲ μόνον ἀτακτοῦνται καὶ γυμνάζονται ὅπως πρέπει, ἀλλὰ καὶ πειθαρχοῦν καὶ ζοῦν λιτότατα καὶ συνεθίζουσι νὰ κάμνουν ὅλας τῶν τὰς ἀσκήσεις εἰς τὸ ὑπαίθριον, διότι ὁ καθαρός ἀέρας κάμνει εὐεργετικώτερα τὰ ἀποτελέσματα τῆς γυμναστικῆς.

Γυμναστικὰ ὄργανα δὲν μεταχειρίζονται σχεδὸν καθόλου, ἀλλὰ καταβάλλουσι ὅλας τὰς προσπάθειας των νὰ μὴν ἀφίσουσι ἀπὸ τὴν ἀσκήσιν, καὶ ἀποποιήσονται τὸν γυμναστικὸν κανὸν μέλος τοῦ σώματός των.

Μία ἀπὸ τὰς ἀγχινημάς των ἀσκήσεις εἶνε ἡ λοχνομαχία. Κάμνουσι σωστάς ψευδομάχας μὲ δάρατα ἀπὸ μακρότατα βαμβού. Οἱ μαχηταὶ σκεπάζουσι τὴν κεφαλὴν των μὲ καλὸν περικεφαλαίον καὶ προσποτιδᾶς συμπλεκτοῦσιν καθὼς τῆς ἐπιθέσεως, καὶ δρῶσιν ἐναντίον ἀλλήλων μὲ τὰ δάρατα.

Ἐπιστός προσπαθεῖ πῶς ν' ἀποσπάτῃ τὸ δέντρο τοῦ ἀντιπάλου ἀπὸ τὰ χεῖρα του, ἄμα δὲ τὸ κατορθώσῃ, ἐφορμᾶ καὶ τὸν ἀγκυλλιάζει, καὶ παλαίουσι τότε, ἔως ὅτου πέσῃ κάτω ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονται εἰρηνικῶτα καὶ εὐθυμῶτα, χωρὶς θυμὸν ἢ πάθος, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ πρὸ ὀλίγων μῶν ἀποθανὼν πρῶτον πρέσβος τῆς ἄλλοτε Δημοκρατικῆς τοῦ Τράνσβαλ γέροντος Κρουγερ ἦτο δεκαετῶν ἔτιον, ὅταν ἐπῆγε πρώτην φοράν εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ζουλοῦ, δεκαετῶν ἐτῶν ἐξώστωσε τὸν πρῶτον του λέοντα εἰς ἑλάν τῆς ζωῆς του ἐκώστωσε πέντε τὸ ὄλον λέοντα, μόνος του, χωρὶς νὰ λογαριασάμεν τοὺς μινωκέρωτας καὶ τοὺς ἰπποποτάμους. Ἡ ἀντιπάθειά του ἐναντίον τῶν Ἄγγλων ἦτο κληρονομικὴ διότι καὶ ὁ πατέρας του εἶχε εἰσῆ τὴν πρώτην του βολήν ἐναντίον ἀγγλικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 1848. Εἶχεν ἀνατραφεῖ εἰς τὴν ἀγροικίαν τῶν γονέων του, καθὼς τὰ ἄλλα μπουρπούλα, δηλαδή ὀδηγῶν τὰς ἀγέλαδας εἰς τὴν βο-

σκήν καὶ βοηθῶν κάποιος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, ὅσα δὲ γράμματα εἶχε μάθῃ, τὰ ἔμαθε μόνον ἐντὸς διαστήματος τριῶν μῆνῶν. Ἀλλὰ καὶ τότε μὲ συχνὰς διακοπὰς, εἰς αἰτίας τῶν συχνῶν μετασταθεμελώσεων τῆς οἰκουμένης του μὲ τὰ ποιμένα τῆς ὁποῦ ἐστάθμευαν ἐκτίχεν καὶ μίαν καλόβην ἀπὸ καλάμια καὶ χορτα, ἐκεῖ δὲ ὁ Κρουγερ μὲ τὰ ἄλλα μπουρπούλα ἐδιδάσκοντο τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν.

**ΛΕΓΟΜΕΝΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»**

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Μετὰ λύπης μου παρατηρῶ, ὅτι θὰ πάσῃ βαθμῆδ' ἡ ζωὴ κινήσῃ τῶν ψευδωνύμων.» Μοῦ τὸ γράφει ἡ Μουστροϊώδης Φόσις, κατέλει νὰ εἴπῃ μὲ τούτο, ὅτι οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ πορευτοῦσι τὴν πληρωμὴν, θὰ προτιμοῦσι εἰς τὸ ἔξῃ νὰ φαίνωνται μὲ τὰ ὀνόματά των.

Ὅχι, ὁ φόθος τῆς εἶνε μάταιος. Περισσότεροι ἀπὸ 2,000 συδρομηταὶ ἔχουν ἦδη τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν ψευδωνυμὸν δωρεάν, ὡς ἀνάγκασαν τὴν συδρομὴν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας, καὶ οἱ μισοὶ σ' αὐτοὺς νὰ κάμουν χρῆσιν τοῦ δικαιώματός των. δὲν θὰ ὑπάρχῃ ζωηρὴν μεγαλητέρα παρὰ ποτὲ; Ἐπειτα εἶνε ἐὰδέλφια τῶν συδρομητῶν ἀντὰ ἀνεκὰσεν ἐπλήθυνον 1 φράγκον ὡς δικαίωμα ψευδωνυμοῦ καὶ συμμετοχῆς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τὸ πληροῦσι λοιπὸν καὶ τῶρα προθυμάτα, καὶ ἡ φάλαγγ τῶν ψευδωνυμικῶν ἀυξάνεται καὶ κραταίωσται.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθεσωμεν ὅτι ἡ ζωὴ κινήσῃ τῶν ψευδωνύμων θὰ ἐλαττωθῇ, πάλιν τὸ κακὸν θὰ εἶνε πολὺ μικρότερον, ἀπὸ ἓν ἄλλο τοῦ ἐκινδυνευόμενον νὰ πάθωμεν: Νὰ καταργησωμεν ὀλοσκόλιον τὰ ψευδωνυμα. Διότι, καθὼς σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη, τὰ ψευδωνυμα ἔγιναν τόσο πολλὰ, ὥστε ἐχρεώσθη νὰ ἰσχυρῶς ἰδιαιτέρα ἢ αὐτὰ ὑπερβία καὶ νὰ προστεθῇ εἰς τὸν προῖτολογισμόν τοῦ Γραφείου ἓν ἔξοδον σηματοκτικόν. Καὶ τὸ ἔξοδον αὐτὸ ἔπρεπε νὰ καλυφθῇ.

Δυστυχῶς ἡ Διάπασσις δὲν ἔχει συδρομητὰς ἄρκετους, διὰ νὰ καλυφθῇ μόνον ἀπὸ τὴν συδρομὴν ὅλας τῆς τὰ ἔσοδα. Καὶ τὸ παραμυθρὸν προσθεῖν ἔξοδον, εἶνε δι' αὐτὴν βαρὺ. Σημειώσατε δὲ βεὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπέστη σημαντικὴν ζημίαν ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ φράγκου, καὶ ἐτός ἡ ζημία θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα. Καὶ διὰ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν, σὰς λέγω ὅτι ἐνὸς πρῶτερον αἰμῶνα τὸ 8 χρυσοῦ φράγκου τῆς συδρομῆς τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀντιστοιχοῦσαν μὲ δραχμὰς 13, σήμερον ἀντιστοιχοῦν μὲ μόνον δρ. 10,40! Δηλαδή ἀπὸ κάθε συδρομητῆν τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰσπράττω 2,60 ὀλιγοτέρον. Γιὰ λογαριάσατε! Καὶ ἐνθ' ἡ εἰσπρατικὴ ἡλαττωθῇ, τὰ ἔσοδα ἀνεπαντίας ἡμῶν ἔσονται... Τί ἔπρεπε νὰ γίνη λοιπὸν; Δὲν ἔπρεπε νὰ προστεθῇ ἀκόμη ἓνας φόθος; Καὶ διὰ νὰ μὴν αὐτίσω τὴν συδρομὴν, ὅρασι τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνυμοῦ. Ἐπιτέλους αὐτὸ δὲν εἶνε ὑποχρεωτικόν... Ὅποιος θέλει ψευδώνυμον, ἂς πληρῶνῃ ὅποιος δὲν θέλει νὰ πληρῶσῃ, ἂς διαγωνίζεσθαι μὲ τὸν ὄνομα του.

Ἡ συδρομὴ τῆς «Διαπάσσεως» εἶνε μικρὰ. Συγκρίνατε τὴν μὲ τὰς συδρομὰς τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν (ἀφίνω δὲ ἓνα) περιοδικῶν, καὶ θὰ ἰδητε ὅτι σχετικῶς ἔπρεπε νὰ ἦτο διαπασσις. Ἄν ἡ ἐκπτώσις τοῦ χρυσοῦ ἐξακολουθῆσῃ, ἂν ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ ἐσοπαθώματος δὲν προσβέσῃ φέτος πολλοὺς συδρομητὰς, τότε μετὰ λύπης μου θανακασθῶ ναυδῆσῃ τὴν συδρομὴν, ἂνευ αὐθῆσεως τοῦ φύλλου, εἰς 10 δραχμὰς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ εἰς 10 φράγκα χρυσοῦ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ὁ καιρὸς ὀδηγῆς!

Ἡ Κυριατίζουσα Σημίαια [EE] ἐμῆτερησ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ ἐδημοσίευσε τὸ ἦταν ἔτος. Εἶνε ἐν ὀλίω ἐδδομήντα. Τὰ περισσότερα εὐ ἔσπειλαν οἱ ἔξῃ: Ἐλλήν Ἀδελφῆς, Μέλινον Διαπασσίου, Ἡλεκτρικὸς Σινθῆρ, Μικρός Ἀθηναῖος καὶ Δουλοῦδι τῆς Καρδίτσας. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι μοῦ ἔσπειλαν καὶ μοῦ στέλλουσι Π. Πνεύματα ἔξω δημοσιεύσεως, ἀλλὰ δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον ἐν ἡ δὺο εἰς κάθε φύλλον ἀπὸ τὰ καλλίτερα; διὰ κλήρου.

Ἔτσι εἶνε μερικοὶ, Ἀνέλιπτος Χαρά [E]. Προτιμοῦν τὰ πετάξουν τὰ 30, ἀλλὰ νὰ μὴ διασοῦν τὰ 40 διὰ νὰ ἔχουν κἀτι ποῦ νάξῃ. Προτιμώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶνε οἱ φιλόφρονες, ποῦ φυλάγουσι καὶ τὰ 30.

Ποῖος μοῦ ἔγραψεν ἀπὸ τὸν Πύργον, νὰ του στείλω τὸ βον φύλλον ποῦ δὲν ἔλαβεν; Ἐλησμονῆσε τὸ καλλίτερον: νὰ ὑπογράψῃ τὸ δελτάριόν του. Ἡ μὴν ἐνόμισεν ὅτι θὰ τον μαντεύσω ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτήρα;

Σοῦ ἔστειλα τοὺς τίμους, Ἐλληνικὴ Νῆσος [E]. Ἡ μητέρα σου θὰ κάμῃ πολὺ καλά νὰ τους κλειδώσῃ καὶ νὰ μὴ σοῦ τους ἔδῃ παρὰ κάθε Κυριακῆν, διὰ νὰ μὴ παραμελήσῃ τὰ μαθήματά σου. Ἀλλὰ πρῶτα, μὴν εὐθρὴσαι καμμιὰ φορά τὰ κλειδιά καὶ... γίνω αἰτία νὰ πάρῃ κανένα μηδενικόν!

Νευροπάστον, ο' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσοπάθωμα. Εἶπε εἰς τὸ Ἀνδρεικέλλον βεὶ εἰμπορεῖ νὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ ψευδωνυμον. Ὀραιστότη ἡ ἐπιστολή σου, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [EE]. Νὰ μοῦ φελέσῃς τὴν μικροῦλαν Δανάην καὶ νὰ τῆς πῆς βεὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἐδιδάσασθαι τὰ γραμματικά της.

Ἐνάμισον ἔτος ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ ἡ Σοφιστικὴ [E]. Ἄλλὰ ποῦ νὰ τὴν ἀφίσουσι τὰ ταξείδια καὶ αἱ διασκέδῆσεις! Ἐπῆγε μάλιστα καὶ εἰς τὴν Κεραλλήνιαν, ποῦ εἶνε ἡ πατρίδα τῆς, καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τὰς καλὰς μου φίλας, τὴν παλαιάν Ναυσοπούλαν καὶ τὸν Ταπεινὸν Ἴον. Τάρα ὅμως θὰ μοῦ γράψῃ συχνά.

Βεβαίως, Κρόταλο, καὶ σὺ καὶ ὅλοι ὅσοι ἐσοπαθώνατε, πρέπει νὰ ὑπερφημῶνασθε διότι διὰ τῶν ἐνεργειῶν σας συντελεῖτε νὰ διαδίδεται τὸ περιοδικόν μας, νὰ προσδεύη καὶ νὰ βελτιωθῇ ὀλον. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ τοὺς ξεπαθῶναστας τοὺς θεωρῶ τῶρα μὲν ὡς συνεργάτας μου.

Διεβίβασε τὰ μουσικὰ τεμάχια, Φρᾶ-Διάβολο [EE]. Ἐχεις δίκαιον. Ὅσοι σοῦ ὑποσχῆθησαν νὰ σοῦ φανερώσουσι τὸν ὄνομα των καὶ σ' ἔκαμαν νὰ τους φανερώσῃς πρῶτος τὸ ἴδικόν σου, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τηρήσουσι τὴν ὑποσχέσιν των.

Εἶχα τὴν εὐχαριστήσιν νὰ γνωρίσω, παραστηκῆν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν ἀγαπητὴν μου φίλην Κόρην τοῦ Αἰθῆρος. Ἡ κα

